

— Ст..., хънзър! — сопналъ се шахътъ и настръхналъ народътъ отъ неговия гнѣвъ.

Най-много се изплашили сановниците на шаха: всѣко негово разгнѣвяване е коствало нѣкоя сановнишка глава. И заогледвали се сонмата шейхове, улеми и аги: кому ли е ударилъ часътъ? Тѣ спирали кървави погледи върху проклетия лала, който дразнѣлъ шаха, само за да имъ сѣче главигѣ. Тукъ, обаче, се дигналъ срѣдъ сановниците първиятъ любимецъ на шаха — шейха Камберъ Ашикъ. Свѣтлиятъ този шейхъ, съ своитѣ сполучливи тълкувания на всички шахови сънища и съ своитѣ разкази за рая, билъ успѣлъ да заграби най-много ордени и достигналъ да стане домакинъ на текетата и да стане началникъ на училищата въ Персия.

И пристѣпилъ сега шейхътъ Камберъ Ашикъ предъ шаха, колѣничилъ и заредилъ сладкодумно:

— Шахъмъ, чокъ яша! Утре свѣтлородениятъ наследникъ на персийския престолъ — твоята и нашата зорница, — който далечъ отъ насъ ухае цвѣтята въ сарайтъ на Техеранъ и се кже въ пречупванитѣ отъ шадравани слънчеви лжчи — той, първородниятъ твой отрокъ, зеницата на нашитѣ очи, утре изпълня своята осемъ годишна възраст.

— Утре ли? А-а-а! — се чуло откъмъ увисналия на триножника лала.

— Всемиловичий владѣтелю, — продължилъ шейхътъ Камберъ

Ашикъ, безъ да дава ухо на лалата: — безкрайно щастливъ е твоятъ слѣпъ слуга да възвести на тебъ, който ни дарявашъ днитѣ, защото ни владѣешъ живота, че отъ утре свѣтлородениятъ твой наследникъ влиза подъ благословенитѣ задължения на оня отъ твоитѣ благотворни закони, споредъ който всички отроци въ осмата година трѣбва да иматъ учителъ, за да се назидаватъ по духа на вѣрата и въ любовъ и вѣрность къмъ тебе.

— Б-а-а, зиналъ приятно изненаданъ шахътъ; — туй е мѣдро, шейхъ; на мойтъ закони трѣбва да се покорява най-напредъ моятъ синъ!

И като слѣзълъ отъ трона си, владѣтельтъ на най-стария царски престолъ въ свѣта окачилъ на шейха Камберъ Ашикъ още единъ отъ своитѣ брилянтни ордени и го провъзгласилъ учителъ на персийския престолонаследникъ.

Сановниците, избавени отъ гнѣва на шаха, се просълзили. Но хлевоустиятъ лала и тукъ се обадилъ, — блѣсналъ той кракъ о кестена, залюлѣлъ се и запѣлъ: —

— Така казватъ шейховетѣ, така казватъ моллитѣ, — криво-право, да ли е, единъ само Богъ знае, единъ само Богъ знае!

— Кое само единъ Богъ знае, бе синко? — извърналъ се шахътъ къмъ него.

— Шахъмъ, дали свѣтлиятъ шейхъ не е сбъркалъ годината, въ която е роденъ престолона-